

— Եղուկ զիս, որ կը վշտացընեմ զքեզ, ըսաւ Սարիամ, ես որ քեզի կեանք պիտի պարգևէի, քանի որ զայն ամենէն մեծ բարիքը կը կարծէի: Ետուած իմ, կրկնեց օրիորդը՝ ձեռուընէրն երկինք վերցընելով, ինչո՞ւ զիս երկրէս վերուցիր. մանաւանդ թէ ինչո՞ւ նորէն զիս հոս դարձուցիր, որ իմ սիրելեացս թշուառութեանը պատճառ ըլլամ:

— Սարիամ, ըսաւ Ռուբէն ցաւագին կերպով, դու ինծի կ'ըսես թէ մահը կ'արհամարհես, մինչդեռ կրնար առնիկայ զքեզ նորէն վախցընել. ուրեմն ինչո՞ւ հիմա չես ուզեր ինծի կենակից ըլլալ: Սիրոյ վրայ կը խօսիս. կ'ըսես թէ զիս կը սիրես. անգութ օրիորդ, ոչ, գերեզմանը ուր իջար՝ սիրտդ սառ դարձուցեր է: Եկ, սիրելիդ իմ, եկ, թող որ սիրտդ իմ սրտիս վրայ տաքցընեմ: Ես իմանար, ինչպէս կը բաբախէ, ինչպէս կը բորբոքի: Եւ խեղճ Ռուբէնը ՚ի սիրոյ և ՚ի յուսահատութենէ յուզեալ կ'ընդգրկէր զաղջիկը:

Կը շարունակուի:

ՄԱՆՐԱՎԷՊ

Արիական գործք մը:

Խտալիոյ Լտիճէ գետը անգամ մը առանկ բռնութեամբ և ուժով դուրս ուղողած էր, որ իրեն ընթացքին մէջ Սերոնայի կամուրջը քակեց ու կործանեց, բայց ՚ի մէջտեղի կամարէն, որուն վրայ տուն մը շինուած կար: Ետը մէջի բնակած ընտանիքը տեսնելով որ չորս կողմանէ ջուրերու մէջ պաշարուած էին, ձեռուընին բացած՝ լալագին աչուըններով օգնութի կը խնդրէին գետափանց վրայ եղողներէն. և աս իրենց պաղատած ժամանակը՝ հեղեղը կամարը կործանելու վրայ էր: Ես յետին

վտանգին մէջ տեսնելով զասոնք Սբողվերինի կոմսը, հարիւր ոսկւով քսակ մը խոստացաւ որուն որ երթայ նաւակով մը խալըսէ ան թշուառները: Թէպէտ անթիւ բազմութիւն ժողովուած էր հոնտեղը, բայց ոչ ոք կը համարձակէր առաջ նետուելու. որովհետեւ վախ կար կամ գետին արագընթացութենէն յաղթուելու, և կի՞ կամարին փլատակներուն տակ ջախջախելու՝ հոն մօտենալու ատեն: Եւ յիշ վայրկեանին գեղացի մը կ'անցնէր ան կողմերէն, որ բանին ինչ ըլլալը չէր գիտեր ամենեւին. երբոր ասոր իմացուցին ան խեղճերուն վտանգը, ու զիրենք աղատողին խոստացուած վարձքը, ցատքեց մտաւ մէկէն նաւակի մը մէջ, թւերուն ուժովը յաղթեց գետին սաստկութեանը, կայծակի պէս հասաւ գետին մէջտեղը, մօտեցաւ կամարին, սպասեց վարը որ բոլոր աս ընտանիքը՝ հայր, մայր, տղաքն ու ծերերը չուանի մը վրայէն սահելով՝ նաւակին մէջ իջնան. և երբոր իջան, “Մի վհատիք, ահա ամէնքնիդ ալ խալըսեցաք”, կանչելով՝ հեռացուց իր թիերովը նաւակը այն տեղէն, ուր ինչաւ կամարը իր բոլոր ծանրութեամբը, ու արիւն քրտինք մտնելով՝ վերջապէս անփնաս հասուց ափունքը այս ընտանիքը: Եւ Ես փառաբանեցաւ առմենէն առաքինի գեղացին. և Սբողվերինի կոմսն ալ հանեց քսակն ու ուրախութեամբ կու տար իրեն խոստացած ոսկիները: Բայց գեղացին դարձաւ ըսաւ իրեն. “Ես իմ կեանքս ստրկի համար վտանգի մէջ չեմ դնէր. իմ ձեռքերուս աշխատութեամբը՝ զիս, իմ կնիկս ու իմ տղաքս կերակրելու չափ կը հասնիմ ես, և թէ որ կ'ուզես ինծի հաճոյական բան մը ընել, տուր ան ստակը այս խեղճ ընտանիքին, որ ինձմէ աւելի կարօտութիւն ունի անոր”: